

1

SERAPHINE

Augustus 2017

We hebben geen foto's uit onze vroegste jeugd, Danny en ik. Na onze geboorte valt er een gat van een halfjaar in het fotoalbum van het gezin Mayes. Geen foto's van de eerste schooldag voor Edwin, geen mogelijkheid om te bepalen wie van ons tweeën het meest op hem leek in het begin. Een dubbele lege bladzijde markeert het overweldigende verdriet dat op onze komst volgde.

Het is een drukkende avond op Summerbourne, en het dichte raam in de studeerkamer dempt het verre ruisen van de zee en maakt mijn huid klam. Ik heb vandaag papieren torens gebouwd, die nu rond de versnipperaar staan. Hun langgerekte schaduwen doen me aan het kerkhof denken. Als Edwin klaar is met pakken, zal hij beneden op me wachten; hij keurt het af dat ik dit nu al doe, of misschien keurt hij het af dát ik het doe, punt.

De zwenkstoel helt met me mee opzij als ik nog een fotomapje uit de onderste bureaula pak, met meer landschapsfoto's van mijn vader, neem ik aan, en terwijl ik me weer opricht, kijk ik naar de kalender aan de muur en tel de rood-

omrande vierkantjes. Twintig dagen sinds mijn vaders ongeluk. Acht dagen sinds zijn uitvaart. Het mapje valt open, stroken glanzend zwarte negatieven verspreiden zich over de vloer en ik klem mijn kiezen op elkaar. Ik weet niet meer wanneer ik voor het laatst heb geslapen.

Op de eerste foto staat Edwin als kind op het strand, en ik kijk naar de datum op de achterkant: juni 1992, een paar weken voordat Danny en ik werden geboren. Ik kijk naar de vierjarige versie van mijn grote broer, zoekend naar tekenen dat hij zich bewust was van de catastrofe die het gezin boven het hoofd hing, maar die zijn er natuurlijk niet; hij lacht, knijpt zijn ogen dicht tegen de felle zon en wijst met een plastic schepje naar een donkerharige jonge vrouw aan de rand van het beeld.

Dan volgen foto's van meeuwen en zonsondergangen, en ik blader erdoor tot ik bij de laatste aankom: een huiselijk tafereeltje dat zowel herkenbaar als vreemd is. Mijn nekharen gaan overeind staan, ik houd mijn adem in en de lucht in de kamer wordt nog drukkender, alsof die zich ook inspant om elk detail in zich op te nemen.

We zijn opgegroeid zonder foto's van onze vroegste jeugd, Danny en ik, maar toch zit onze moeder hier op het terras van Summerbourne, met haar hoofd over een ingebakerde baby in haar armen gebogen. Onze vader staat naast haar, en aan haar andere kant staat de jonge Edwin, en allebei kijken ze stralend van trots in de lens.

Ik buig me over het beeld: mijn moeder, voordat ze ons verliet. De details van haar gezichtsuitdrukking zijn wazig, want de foto is niet goed scherp, maar toch gaat er een kalme beheersing uit van haar keurige haar, de ronding van haar wang, de manier waarop haar lichaam zich naar de

enkele pasgeborene voegt. Ze heeft niet de verwilderde, ge-teisterde blik waarmee mijn fantasie me kwelt bij gebrek aan iemand die me wilde vertellen hoe haar laatste uren echt waren.

Ik draai de foto om en mijn vaders markante hanenpoten bevestigen dat hij op de dag van onze geboorte is gemaakt, iets meer dan vijftientig jaar geleden. Ik wist al dat het niet later kon zijn, want op dezelfde dag dat Danny en ik werden geboren, sprong onze moeder van het klif achter ons huis haar dood tegemoet.

Mijn blote voeten maken geen geluid op de trap.

Bij de tafel in de hal staat een weekendtas waar mijn ochtendjas in het voorbijgaan achter blijft haken. Edwin staat tegen het houten werkblad in de onverlichte keuken geleund door de brede glazen deuren naar de schaduwen in de tuin te kijken.

‘Moet je kijken.’ Ik knip de lampen aan. ‘Deze had ik nog nooit gezien.’

Hij neemt de foto aan en knippert met zijn ogen.

‘Ik ook niet,’ zegt hij. Hij kijkt nog eens goed. ‘De dag van jullie geboorte. Ik wist niet dat we deze hadden, maar... ja, ik herinner me geloof ik nog wel dat hij werd genomen.’ Voor het eerst in dagen zie ik hem glimlachen. ‘Wat lijkt pap nog jong. Moet je zien. Mam lijkt zo...’

‘Gelukkig,’ zeg ik.

‘Ja.’ Zijn toon is zacht; zijn aandacht wordt in beslag genomen door de foto.

‘Ze ziet er niet uit als iemand die op het punt staat zelfmoord te plegen.’

Zijn glimlach vervaagt.

Ik pak de foto uit zijn vingers en kijk er kritisch naar.

‘Waarom houdt ze maar één van ons vast? Wie is het, Danny of ik?’

‘Geen idee. Wat staat hierop?’ Edwin reikt naar de andere foto die ik heb meegebracht, die waarop hij lachend op het strand staat met de donkerharige tiener. ‘O, dat was Laura. Ik herinner me haar nog wel. Ze was lief.’

‘Je au pair?’ vraag ik. Nu hij haar naam zegt, weet ik vrij zeker dat ik haar in het familiealbum heb gezien. De jonge vrouw die op Edwin paste in die zorgeloze tijd vóór onze geboorte, toen hij nog een moeder had en er geen behoefte was aan het vierentwintiguursrooster van kinderjuffen waarmee Danny en ik zijn opgegroeid.

‘Zij heeft deze genomen,’ zegt Edwin, die de foto van onze moeder met de ene baby weer wil pakken, maar ik houd hem vast en loop ermee naar de keukentafel. Ik plof op een stoel, leg de foto voor me en strijk een omgekruld hoekje glad met mijn duim.

‘Gek,’ zeg ik. ‘Het is een geposeerde foto, voor de gelegenheid gemaakt. Je zou denken dat ze ons er wel allebei op hadden gezet.’

Edwin schudt zijn hoofd. ‘Ik weet niet. Ik denk... dat er dingen speelden waar wij niet van op de hoogte zijn.’

‘Maar mam ziet er hier zo sereen uit.’ Ik kijk met gefronst voorhoofd naar de foto. ‘Ik weet het... ik weet écht wel waarom we geen babyfoto’s hebben. Iedereen was in shock na mams dood. Maar ik vind het ongelooflijk dat ik, nu ik er eindelijk toch een heb gevonden, niet eens weet of Danny erop staat of ik.’

‘Kom,’ zegt Edwin. ‘Ik neem hem wel mee, dan kan ik oma ernaar vragen.’ Hij reikt weer naar de foto, maar ik druk mijn duim steviger op het hoekje.

‘Oma wil nooit over die dingen praten,’ zeg ik. ‘Dat wil niemand.’

Edwin zucht. ‘Je moet eens slapen, Seph. Wil je zo’n pil van oma proberen? Misschien kun je je morgen aankleden, een stuk gaan wandelen of zo.’ Hij wrijft even in zijn ogen. ‘Het wordt makkelijker, hoor.’

‘Zouden we Laura kunnen vinden, denk je?’ vraag ik hem. ‘Als zij degene is die de foto heeft gemaakt, kan ze ons misschien vertellen...’ Ik buig me dichterbij het beeld en kijk naar het haar van mijn moeder, de manier waarop ze de baby vasthoudt. ‘Dit was letterlijk een paar uur voor mams dood, hè? Dit was de dag waarop alles hier anders werd.’

‘Seraphine...’ zegt Edwin.

Ik kijk naar hem op. ‘En we weten niet waarom. En nu papier niet meer is, zullen we misschien nooit...’ De onrechtvaardigheid van onze situatie, het opgroeien zonder moeder en nu onze vader ook nog kwijt raken door zo’n onzinnig ongeluk, komt opeens weer hard aan.

Edwins blik glijdt van mijn ongewassen haar naar de koffievlek op mijn ochtendjas, en dan knijpt hij zijn ogen dicht. ‘Oké, ik blijf nog een dag. Zo kan ik je niet achterlaten. Ik zal morgenochtend meteen naar mijn werk bellen om het uit te leggen.’

‘Nee.’ Ik schuif de foto over de tafel van me af, rol met mijn schouders en rek mijn nek. ‘Doe niet zo mal. Ik red me wel, echt. Ik vroeg me gewoon af waar Laura is gebleven, denk ik. Daarna.’

Edwin kijkt naar me. Ik doe mijn best om mijn gezichtsspieren te ontspannen en afstandelijke interesse uit te stralen. Hij zucht weer.

‘Na mams dood is ze weggegaan. Ik heb geen idee waar-

naartoe. En ze zal nu... wat? In de veertig zijn. Zelfs al wist je waar ze was, dan zou je nog niet zomaar bij haar kunnen aanbellen om je erover te beklagen dat een van jullie vijfentwintig jaar geleden niet op een foto is gekomen. Ze zou denken dat je geschift was.'

Ik knik en Edwin maakt zich los van het werkblad en loopt naar de hal. Het hoekje van de foto krult weer op, en ik schuif hem langzaam weer naar me toe.

'Maar als ze ons zou kunnen vertellen wat er is gebeurd...'

Hij blijft in de deuropening staan. 'We weten wat er is gebeurd, Seph. Mam was ziek. Ze heeft zich van het leven beroofd. Daar kunnen we niets aan veranderen.'

Ik klem mijn lippen op elkaar.

'Wil je dat ik blijf?' vraagt hij. 'Ik kan nog wel een dag blijven. Of hé, pak een tas in en ga met mij mee. Ga iets met Danny doen morgen, ga lunchen met oma. Je moet wat afleiding hebben.'

Ik knarsetand. Bijna drie weken lang hebben mijn broers en mijn oma bij me op Summerbourne gelogeed om zich bezig te houden met de uitvaart, de nalatenschap en de condoléancebezoeken. Ik kan Edwin op geen stukken na duidelijk maken hoe wanhopig ik er nu naar snak alleen te zijn.

'Nee, echt, ik red me wel,' zeg ik. 'Je moet weg. Het is al laat.' Ik leg mijn handen gevouwen op mijn schoot en probeer naar hem te glimlachen. 'Dan ga ik nu maar naar bed. Misschien kom ik in het weekend.'

'Joel logeert bij Michael... Zal ik hem vragen bij je langs te komen, te kijken of het goed met je gaat?'

Ik kan een kreun niet onderdrukken. 'Alsjeblieft niet, zeg.' Ik vond het al gênant genoeg om Joel de hand te schudden bij paps uitvaart; ik had me niet gerealiseerd dat hij bij zijn

opa logeerde, onze oude tuinman Michael, die verderop in de laan woont.

‘Tja, kun je morgen iemand laten komen?’ vraagt Edwin. ‘Een vriendin... iemand van het werk?’

Ik haal mijn schouders op en zijn blik glijdt weg. Ik heb nooit echt behoefte gehad aan vriendschappen, ze nooit gekoesterd, en dit verbijstert mijn grote broer. Ik denk aan wat Danny wel eens over Edwin zegt: ‘Hij is niet teleurgesteld in jou, Seraphine, hij is teleurgesteld vóór jou.’ De droge manier waarop Danny het zegt, verzacht de stekelige waarheid van de uitspraak. Ik slik mijn gefrustreerde reactie in, niet voor het eerst: *Ik voel me goed zoals ik ben, Edwin. Laat me met rust.*

Ik laat me bij de voordeur door hem omhelzen, leun even tegen hem aan en snuif de kamperfoeliegeur op van de wasverzachter die onze oma voor onze kleding gebruikt als ze hier logeert. Wanneer ik me van hem losmaak, houd ik mijn blik neergeslagen om de zorgrimpeltjes rond zijn ogen niet te hoeven zien.

‘Rust een beetje uit, Seph,’ zegt hij.

‘Ja.’

Terug in de bedompte studeerkamer knip ik de plafonnière aan en kijk naar de papieren torens. Een beeld van een blauw bedrijfslogo laat me niet los. Ik begin met de paperassen die ik vanochtend uit de onderste la van de archiefkast heb gehaald, en binnen vijf minuten heb ik het formulier van het au-pairbureau: verschoten inkt op een vel uit een schrijfblok.

In 1991 was Laura Silveira achttien jaar oud, en ze woonde in Londen.

Ik typ eerst haar naam in mijn telefoon en zoek vervolgens op het adres, maar ik vind niets wat wijst in de richting van

een vrouw die hier meer dan vijftientig jaar geleden als au pair heeft gewerkt. Ik neem het formulier mee naar de woonkamer, pak het familiefotoalbum dat de jaren 1991 en 1992 beslaat en blader behoedzaam door de bladzijden die het leven op Summerbourne tonen tijdens de elf maanden dat ze hier werkte, tot aan de dubbele lege bladzij bij onze geboorte.

Er zijn maar een stuk of vijf foto's met haar erop. Bij de duidelijkste staat *Edwin met Laura* in het puntige handschrift van mijn moeder, en als ik de bladzij schuin houd om hem van dichtbij te bekijken, houdt de stokoude lijm het niet meer en glijdt de foto vanonder zijn transparante beschermlaag in mijn hand.

Ik kijk naar het beeld van Laura. Op de andere foto's, die Edwin als middelpunt hebben, vaak met zijn beste vriend Joel, bevindt ze zich in de marge en kijkt ze weg. Op deze glimlacht ze naar de camera terwijl ze hand in hand met Edwin voor de rots-poelen staat. Ze is lang, gespierd, met een massa donker haar in een paardenstaart. Volgens de informatie van het bureau nam ze een jaar de tijd om haar eind-examen opnieuw te doen na 'huiselijke problemen'. Ik kijk naar haar gezicht. Verraadt haar glimlach complexe emoties? Naar mijn idee kijkt ze gewoon blij.

De zon is onder, maar de warmte van de zomerdag blijft hangen. Ik zet de gezinsfoto op mijn nachtkastje, en de ogen van mijn veel jongere vader en broer volgen me terwijl ik rusteloos door mijn kamer drentel.

Het was nooit echt een taboe, de zelfmoord van mijn moeder, maar we kregen slechts een beperkte hoeveelheid informatie in onze jeugd. Deze foto, waarop ze zo kalm naar haar onbestemde bundeltje kijkt, is in tegenspraak met alles wat ik me ooit van die dag heb voorgesteld, en doordringt me er

sterk van dat de kans om het hele verhaal nog eens van mijn vader te horen nu verkeken is. Maar als Laura erbij was, als Laura heeft gezien wat er is gebeurd tussen het moment dat deze foto werd genomen en dat waarop onze moeder sprong, dan hoef ik misschien toch niet de rest van mijn leven in onzekerheid te blijven verkeren.

Ik schuif het nest van lakens van de vorige nacht van het bed en ga plat op mijn rug liggen, met mijn vingers gespreid, wachtend op een zuchtje wind door het open raam.

In het rood-zwart van mijn oogleden flakkeren de gezichten van kinderen die een paar klassen hoger zaten dan ik op de dorpsschool: achterbakse kinderen die Danny en mij de wisselkinderen noemden en me herhaaldelijk vroegen waarom ik niet op mijn broers leek. Vera, mijn oma, zei dat ze me alleen maar plaagden omdat het me zo razend maakte, in tegenstelling tot Danny, die alle plagerijen met een lach van zich af kon laten glijden.

Ik schrik op van vogelgekwitter dat met de eerste zonnestralen door mijn raam kruipt, en ik weet niet of ik heb geslapen of alleen maar diep in gedachten verzonken was. Er ontvouwt zich al een plan achter mijn gruijzige oogleden. Om zeven uur ben ik gedoucht en aangekleed, met meer energie en wilskracht in mijn ledematen dan ik in de drie weken sinds paps dood heb gevoeld. Ik tik Laura's oude postcode in mijn gps in en voeg me in de verkeersstroom van de kust naar de hoofdstad, een rit van drie uur die vaak uitloopt tot vier.

Laura's oude adres blijkt een keurig rijtjeshuis met een halfroond vrolijk gekleurd glas-in-loodraam in de voordeur te zijn. Aan de overkant van de straat is een plantsoen met een groen hek erom dat glanst in de late ochtendzon, alsof het net is gepoetst. Ik aarzel op de stoep en zie in gedachten

wantrouwige ogen naar me kijken vanachter de maagdelijk witte vitrages. Een paar hartenkloppen lang overweeg ik weg te lopen, maar ik verbijt me en bel aan.

De man die opendoet, glimlacht al voordat ik mijn vraag zelfs maar heb gesteld.

‘Ik ben op zoek naar Laura Silveira die hier vijftwintig jaar geleden heeft gewoond. Weet u toevallig waar ik haar zou kunnen vinden?’

Hij heeft een grote haakneus en een kaal hoofd, en hij vult de smalle deuropening.

‘Ben jij van die kakfamilie waarbij ze woonde?’ vraagt hij.

Ik knipper met mijn ogen naar hem. Zijn blik dwaalt over mijn linnen hemdjurk naar mijn crèmekleurige ballerina’s, en hij krult zijn bovenlip op, nog steeds glimlachend.

‘Wacht even. Ik ga haar moeder halen. Die weet wel waar ze werkt.’ Hij slaat de deur in mijn gezicht dicht.

Er druppelt water uit een hangmand met petunia’s naast de voordeur, en op de siertegels eronder glinstert een gronderige plas. Het verkeer op het kruispunt verderop overstemt elk geluid uit het huis. Ik zou het liefst snel antwoord krijgen, maar ergens hoop ik dat Laura’s moeder eerst naar mijn bedoeelingen zal informeren; ik denk graag dat mijn eigen moeder mijn gegevens niet zomaar aan een onbekende zou hebben doorgegeven. Een herinnering dringt zich op: mijn oma Vera die me een standje gaf toen ik als tiener het telefoonnummer van een kennis had doorgegeven zonder dat die daar expliciet toestemming voor had gegeven.

De deur zwaait open en daar is de man weer, nu met een velletje papier in zijn dikke vingers. Ik vang een glimp op van een beige gestoffeerde trap achter hem, een grote ronde spiegel aan de wand, maar geen vrouw; geen argwanende

moederfiguur die me komt uithoren. De man knijpt zijn ogen tot spleetjes en trekt de deur dicht tegen zijn lichaam aan.

‘Hier werkt ze.’ Ik probeer het papiertje te pakken, maar hij laat het niet meteen los. ‘Zit ze weer in de nesten?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, helemaal niet.’

Hij gromt. ‘Zeg tegen haar dat ze haar moeder opbelt, ja?’

‘Dat zal ik doen. Dank u.’

Zodra hij loslaat, klem ik het papiertje in mijn klamme hand en haast me weg.

Het adres brengt me naar een grijs kantoorgebouw met drie verdiepingen in een straat in het noordoosten van Londen, en net als ik er aankom, komt er een parkeerplaats vrij, als een verzekering dat mijn bezoek binnen de grenzen van het redelijke valt. Als ik heb geparkeerd, klauter ik naar de achterbank, en mijn getinte achterruiten laten me ongezien naar de receptieruimte gluren.

Ik kijk naar de receptioniste, die van haar kruk achter haar hoge balie springt om wat papieren te halen, en ik weet zeker dat dat Laura niet is; ze is niet lang genoeg, niet oud genoeg. Er bevindt zich een stoffige stoep tussen ons in, en ook drie lage treden en een paar hoge glazen deuren die op gezette tijden open- en dichtschuiven om mensen naar binnen en naar buiten te laten. Ik strijk met mijn duim over de afgeronde hoek van mijn telefoon en repeteer geluidloos wat ik tegen Laura wil zeggen: *Ik ben Seraphine Mayes. Jij was de au pair van mijn broer Edwin. Onze vader is net overleden...* Ik knijp mijn ogen dicht tegen de dreigende tranen. Ik voel me met de seconde minder in staat dit te doen.

De eerste blikkerige tonen van een ijscokar zweven uit het plantsoen aan het eind van de straat, en er komt een beeld van mijn broers bij me op: allebei lange mannen met zo’n open,

vriendelijke gezicht dat mensen meteen voor hen inneemt. Ik word even overmand door een gevoel van afzondering, van anders zijn dan zij, van afgesneden zijn van iedereen, maar ik klem mijn kiezen op elkaar. Dit is mijn kans om erachter te komen wat er in het begin is gebeurd, op de dag van onze geboorte. Niemand is ooit bereid geweest me alles te vertellen, maar Laura misschien wel.

Ik beseft dat ik Laura eerst wil zien. Ik wil weten hoe ze eruitziet voordat ik haar aanspreek, voordat ik haar de vraag stel die alles zou kunnen veranderen.

Ik stap uit mijn auto, loop de straat in, beschrijf een lus en benader het kantoor vanaf de kant van het plantsoen. Bij mijn binnenkomst word ik omhelsd door een wolk koele lucht.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vraagt de receptioniste, die haar wenkbrauwen optrekt tot puntige boogjes.

‘Ik heb een pakketje voor Laura Silveira,’ zeg ik.

Een jonge man die tegen de balie geleund staat, neemt me van opzij op, en de blik van de receptioniste zakt af naar mijn handen. ‘Waar is het?’ vraagt ze.

Ik krul mijn vingers naar binnen. ‘In het busje. Ze moet eerst komen kijken. Als ze het wil hebben, brengen we het naar binnen.’

De receptioniste wisselt een blik met de jonge man, die achter zijn hand kucht.

‘Hoezo, is het soms topgeheim?’ vraagt ze.

Ik ga vlak voor het bureau staan en trek mijn oma’s ijjigste gezicht.

‘Ga je haar nog roepen, of moet ik terug naar het magazijn en mijn baas jouw baas laten bellen?’ Ik tik met mijn nagels op het gladde blad. De receptioniste deinst iets achteruit op haar kruk.

‘Ja, ik roep haar wel. En u komt van...?’

‘Ik wacht buiten wel,’ zeg ik.

Ik been door de glazen deuren en de treden af, ga naar links en wandel snel weg tot ik zeker weet dat ze me niet meer kunnen zien. Dan steek ik over en loop terug. Ik trek mijn haar los uit het knotje en laat het voor mijn gezicht vallen terwijl ik door het trage verkeer duik en weer achter in mijn auto kruip. Ik schuif naar de andere kant en gluur door het raampje.

De liftdeuren gaan open, maar er komt een grijze man met een overhemd en een stropdas uit die iets naar de receptioniste roept. Mijn jurk plakt aan mijn lijf. Ik wacht.

De liftdeuren gaan weer open, en nu komt er een vrouw naar buiten. Lang, met brede schouders. Minstens halverwege de veertig. Haar donkere haar zit in een lage paardenstaart, en ze draagt een zwarte broek, een vormeloze ecru blouse en platte zwarte schoenen. De tred waarmee ze naar de balie loopt lijkt zwaar, hoewel ze niet dik is. Ik kan niet met zekerheid zeggen of ze dezelfde is als de au pair met het frisse gezicht uit ons familiefotoalbum, maar het zou kunnen.

De receptioniste zegt iets tegen haar, en ze keert zich om en kijkt speurend door het glas naar de winkelende mensen die over de stoep slenteren, en naar de rij geparkeerde auto’s waarin ik me heb verstopt. Ik maak me klein op de achterbank achter mijn getinte glas, en ik doe mijn ogen half dicht. Ze zet een stap naar voren, en de deuren glijden open, en nu staat ze twee meter bij me vandaan van links naar rechts te kijken, met gefronst voorhoofd. Er is geen bestelbus te bekenen. Achter haar zegt de receptioniste iets tegen haar slungelige gezelschap, dat grijnst. Mijn neusgaten sperren zich open.

Ik gluur door het gordijn van mijn wimpers naar de vrouw.

Geen zichtbare make-up. Grijs draden langs haar scheiding. Twee verticale fronsrimpels tussen haar ogen. Ze draagt een zilveren medaillon om haar nek, maar ze heeft geen ringen om haar vingers.

Ze waagt zich de treden af om zo ver mogelijk de straat in te kijken, in beide richtingen, en haar fronsende blik maakt plaats voor iets waakzamers. Voordat ik klaar ben met haar kritisch opnemen, maakt ze rechtsomkeert en beent het kantoor weer in, terug naar de lift zonder het paar aan de balie ook maar een blik waardig te keuren. Ik ontspan mijn handen en wrijf de halvemaantjes van mijn nagels uit mijn handpalmen.

Ik heb Laura gevonden.

Nu ik weet hoe ze eruitziet, kan ik haar de volgende keer dat ze naar buiten komt aanspreken en me voorstellen. Terwijl ik strak naar het gebouw blijf kijken, steek ik mijn haar weer op. Tegen enen stromen er werknemers uit de lift de straat op die hun vesten en jasjes uitdoen, naar de lucht turen en telefoons uit tassen en zakken trekken. Laura laat zich niet meer zien. Uiteindelijk klauter ik terug naar de bestuurdersstoel en zet de airco aan. Ik kan wachten.

Als ik in Edwins auto zat, zou ik nu een reservefles water en mueslirepen voor noodgevallen in het handschoenvak vinden. Als Danny hier was, zou hij met geen mogelijkheid kunnen blijven zitten wachten zonder tussendoor ergens chips te gaan kopen. Ik zie een vrouw over de stoep slenteren, nippend van een beker afhaalkoffie, en mijn maag trekt samen. Ik trek mijn schoenen uit en houd mijn voeten in de trage luchtstromen uit de ventilatieopeningen.

Ze zal een keer naar buiten moeten komen.

Ik denk aan mijn eigen collega's in Norwich, die onder deze

zelfde wolkeloze hemel hun boterhammen eten op het gras van de kathedraal en de gebruikelijke grapjes uitwisselen na een rustige ochtend op de administratie van het rekruteringsbedrijf. Ik mis de sussende routine van mijn boekhoudbaan: de betrouwbaarheid van de cijfers, de eenduidige antwoorden. Ik denk niet dat mijn baas vermoedt dat ik mijn verlof wegens familieomstandigheden op deze manier doorbreng.

Ik diep de familiefoto uit mijn tas op en tuur weer naar de baby. Ik weet dat ik de grootste van de twee was bij onze geboorte, wat grappig is, aangezien Danny nu boven me uittoert, maar ik kan niet inschatten hoe groot deze ingezwachtelde baby is. Edwins brede lach knijpt mijn keel dicht: vier jaar oud en onwetend van het feit dat dit de laatste dag was die hij ooit met zijn moeder zou doorbrengen. Onze moeder. Wanneer ik aan haar denk, stel ik me voor dat mijn hart tentakels uitsteekt, als kronkelende aardbeiveters, die zich zoekend uitstrekken naar een emotie om zich aan vast te klampen. Het lukt ze niet. Haar afwezigheid heeft een leegte in me achtergelaten.

Ik schrik uit mijn gedachten op als Laura opduikt.

Ze komt met grote passen de lift uit en binnen een paar seconden loopt ze over de stoep langs me heen, op weg naar het plantsoen. Ik trek mijn schoenen weer aan en stap uit de auto om haar te volgen. Ze kijkt één keer over haar schouder, vlak voordat ze afslaat naar het plantsoen, maar tegen de tijd dat ik bij de ingang kom, een halve minuut later, is ze verdwenen.

Een pad doorsnijdt het grasveld, en aan weerszijden zitten mensen te picknicken, maar Laura is nergens te bekennen. Verderop langs de grens met de straat zit nog een toegangspoort. Ik loop erheen, waarbij ik in de smalle reep schaduw langs de heg blijf, en speur naar mogelijke schuilplaatsen:

achter de muziekkoepeel? Tussen die bomen?

Terug in de met uitlaatgassen gevulde straat zie ik haar nog steeds niet. Ik wrijf in mijn nek. Aan de overkant zit een kiosk, en terwijl ik in de rij sta om een fles water af te rekenen, blijf ik naar de stoep buiten kijken. Bij het voelen van een hand op mijn blote arm krimp ik in elkaar.

‘U laat iets vallen,’ zegt een vrouw met een hoofddoek om. Ze reikt me een munt aan en duikt weg voor mijn gezichtsuitdrukking.

Als ik terugkom bij de auto ligt de foto, die met mijn moeder erop, nog op de passagiersstoel, en ik laat me op de bestuurdersstoel zakken en draai de foto om. Ik dacht dat ik zo slim was, maar ik heb het verprutst. Ik start, omklem het stuur en blijf even zo zitten. Een onbehaaglijke gedachte prikt door mijn gevoel van frustratie heen: als ik nu op een normale manier contact opneem met Laura, door haar te bellen, om een afspraak te vragen, zal ze dan raden dat ik degene was die haar vandaag naar beneden heeft laten komen voor een niet-bestaand pakketje? Heeft ze gemerkt dat ik heb geprobeerd haar te volgen? Zal ze nu ooit nog met me willen praten?

Er zijn eenentwintig dagen verstreken sinds het ongeluk van mijn vader, negen sinds zijn uitvaart. Ik kan geen beslissingen nemen terwijl ik in mijn gloeiend hete auto in deze sjofele, stoffige straat zit. Ik wrijf mijn handen droog aan mijn jurk en toets ‘Summerbourne’ in de gps in. Als ik thuis ben, kan ik er helderder over nadenken.

2

LAURA

Augustus 1991

Reine-claude. Ik associeerde mijn eerste bezoek aan Summerbourne altijd met die bedeesde groene pruimen, die onder hun gewoontjes uitziende buitenkant zo'n verbijsterende zoetheid verbergen. In mijn achttien jaar als stadsmeisje had ik nooit een reine-claude gezien, maar ze groeiden in overvloed in het bos dat de achtertuin van Summerbourne begrenste, en ik verslond er die dag een aantal. Ze smaakten naar honing, zonneschijn en een nieuw begin.

Het machtige ontbijt dat ik eerder die ochtend op station King's Cross had gegeten, had mijn zenuwen even tot bedaren gebracht, maar toen de trein tegen het middaguur dieper het platteland van Norfolk in denderde, nam het fladderen in mijn borstkas weer toe. Ik drukte mijn voorhoofd tegen het raam. Brede, vlakke akkers strekten zich uit tot aan de horizon, onderbroken door griezelig doodse dorpen en hier en daar een eenzaam huis met een rieten dak. Ergens in de krochten van mijn handtas wachtte een broodje kaas dat voor dit deel van de reis bestemd was, maar het aanstaande sollicitatiegesprek had me de eetlust benomen.

Met de brief van mevrouw Mayes in mijn hand geklemd liep ik op station King's Lynn naar de taxistandplaats, hoewel het adres van Summerbourne al in die puntige letters in mijn geheugen gegrift stond. De klinkers van de taxichauffeur rolden en rekten zich uit in zijn mond, zodat er een vertraging van een hartenklop ontstond voordat ze woorden vormden die ik kon verstaan. Ik stak hem onhandig de brief toe.

'O, Summerbourne?' zei hij terwijl ik achterin ging zitten.

Hoewel er in beide richtingen maar één rijstrook was, snorden we tussen de hoge heggen door alsof de chauffeur een zesde zintuig had voor gevaren achter bochten.

'We zijn er bijna,' zei hij uiteindelijk bemoedigend toen we weer een dorp achter ons lieten en een smalle laan insloegen. Ik draaide mijn raampje naar beneden en vroeg me af of mijn opspelende maag het gevolg was van de kronkelwegen, het naderende sollicitatiegesprek of de plotselinge angst dat ik de taxi niet zou kunnen betalen. Een zware, weeë geur vulde de auto toen we langs een wei met koeien reden, en de laan boog af en onthulde een rij huisjes met lage voordeuren en muren met onregelmatige grijze stenen erin gemetseld. Net toen ik ervan overtuigd begon te raken dat de laan dood moest lopen, kwamen we bij een bordje *Summerbourne* met een pijl naar rechts. De oprijlaan verwijdde zich tot een ovaal van goudkleurig gravel voor het meest betoverende huis dat ik ooit had gezien.

Elk detail van Summerbourne straalde een warm welkom uit, van de boterachtige gloed van de verweerde bakstenen tot de afgeronde randen van het brede stenen bordes. Aan weerszijden van de voordeur in het midden strekte zich weelderig groen uit, glanzende bladeren die de raamkozijnen op de begane grond streelden. De voordeurklopper was een grote

messing ring, massief en simpel. Hier ontbraken alle tierlantijnen die ik bij voorname Londense huizen had gezien, maar dat versterkte alleen de indruk dat Summerbourne zich lekker voelde in zijn eigen bakstenen en voegwerk.

Vanaf een kant van het huis strekte zich een lange, lage vleugel naar achteren uit, met scherpe hoeken die een recentere oorsprong deden vermoeden. Vanaf het uiteinde van die vleugel liep een hoge muur met een bocht naar een stallencomplex dat haaks op het huis stond, met de voorkant naar het ovaal van gravel gericht. Drie van de vier stallen waren voorzien van houten garagedeuren.

Terwijl ik naast de taxi stond en het uitzicht op me in liet werken, vergat ik mijn zenuwen, en mijn glimlach moet de kleine, donkerharige vrouw die door de voordeur naar buiten kwam duidelijk hebben gemaakt dat ik oprecht verrukt was.

‘Mevrouw Mayes?’ vroeg ik.

‘Zeg maar Ruth,’ zei ze, en ze betaalde de taxichauffeur zonder er een woord aan vuil te maken. Ze kwam ongehaast over; vriendelijk, maar alsof ze haar aandacht er niet helemaal bij had. De taxi snorde weg en een klein jongetje, dat achter de vrouw aan naar buiten was gekomen, gluurde vanachter haar benen naar me. Dit kind was de reden waarom ik dat hele eind had gereisd, en ik hurkte voor hem op het gravel.

‘Hallo. Ik ben Laura. Ben jij Edwin?’

Hij knikte. ‘Ben je met de trein gekomen?’

‘Ja.’ Ik maakte mijn tas open en rommelde erin. ‘Kijk, hier is mijn kaartje. Wil jij het hebben?’

Ik had weinig ervaring met kleine kinderen, en ik had nog nooit iemands stemming zo snel zien omslaan. Hij griste het kaartje uit mijn hand, zwaaide ermee door de lucht en dans-

te in het rond tot hij Ruths blik zag en even ophield om te bedanken. Toen begon hij aan een warrig verhaal over een treinreis die hij met zijn oma had gemaakt: wat de conducteur had gezegd, hoe hard ze hadden gereden, waar alle verschillende wagons voor waren geweest.

Ruth glimlachte over zijn hoofd naar me. ‘Ik zal je een rondleiding geven.’ Op weg naar de voordeur van het huis wees ze naar de nieuwe vleugel. ‘Dat is de kinderkamer, daar, en aan het eind het appartement. Laten we daar maar beginnen.’

Ze leidde me van de hal door de keuken en bijkeuken naar de grote, lichte kinderkamer die het grootste deel van de aanbouw besloeg. Een rij ramen van de vloer tot aan het plafond bood uitzicht op een breed gazon dat in de verte overging in bomen. Ik rukte mijn blik los van het schouwspel en haastte me achter Ruth en Edwin aan, die bij de deur aan het eind van de kamer op me wachtten.

‘Het appartement,’ zei Ruth, die de deur openduwde en me met een gebaar voor liet gaan. ‘Heeft het bureau het over de werktijden gehad? We willen gewoon wat parttime kinderoppas. We zijn heel flexibel. Het andere meisje dat ik heb gesproken vond dat we te ver van de bewoonde wereld zaten.’ Ze zuchtte. ‘We hebben nog nooit een au pair gehad.’

Ik keek om me heen naar de hoge plafonds, de witte muren en de royale ramen.

‘Ik ben nog nooit au pair geweest,’ zei ik, en toen beseftte ik dat het niet bepaald geruststellend klonk en kon ik mijn tong wel afbijten. Ruth leek het niet te merken.

Edwin pakte mijn hand. ‘Ik wijs je alles wel, Laura Silvey. Er staat een bed in de slaapkamer, en er zat een enorme spin in de badkamer, maar die woont nu in het bos.’

Het meubilair zag er log en oud uit, maar de kamers waren licht en smetteloos schoon, en ik was blij dat Edwin onafgebroken babbelde terwijl hij me alles liet zien. Ik had me voorbereid op het beantwoorden van vragen over mijn beperkte ervaring als kinderoppas, maar tijdens deze ongedwongen rondleiding had ik er moeite mee de juiste woorden te vinden.

‘Wat is het allemaal... mooi,’ zei ik.

Ruth wees naar de kookplaat en de koelkast in de hoek van de zitkamer. ‘De keuken in het grote huis is altijd beschikbaar. We laten de au pair met alle plezier met ons mee-eten, of niet, wat ze zelf maar wil.’

We liepen terug en deze keer had ik de tijd om de kinderkamer goed te bekijken. Er stonden kasten die uitpuilden van de spelletjes en het speelgoed, er was een grote tafel met teken- en knutselgerei en er stonden twee afgeleefde banken, een tv-toestel en een videorecorder.

‘Hij speelt zo vaak mogelijk buiten,’ zei Ruth, ‘maar deze kamer is handig als je een uurtje rust wilt.’

De hele benedenverdieping van mams huis had in die kamer gepast.

We gingen terug naar het huis zelf door een bijkeuken die uitkwam op de keuken. Aan een muur hing een prikbord met verfwerkjes van Edwin, en in het afdruipek lagen penselen tussen het bestek. Glazen tuindeuren kwamen uit op een terras, en ik liep met Ruth mee naar buiten, waar ik door de schittering van draaiende gazonsproeiers tuurde en wat houten speeltoestellen ontdekte in de verste hoek, op de grens van het perfect gemaaid gazon en de bomen.

‘We hebben een paar lastige jaren gehad,’ zei Ruth terwijl Edwin voor ons uit naar zijn klimrek holde. ‘Ik zoek iemand die hem gezelschap houdt en met hem speelt als ik dat zelf

niet kan. De meeste ochtenden en een paar middagen, maar ik ben flexibel. Niet 's avonds of in het weekend, tenzij we het allebei willen en tegen extra betaling.'

'Het klinkt geweldig,' zei ik. 'Eerlijk gezegd klinkt het helemaal niet als werk.'

'Wacht maar tot hij je dat treinverhaal voor de dertigste keer vertelt.' Ze wierp me een snelle glimlach toe. 'Maar nee. Hij is gewoon één brok energie. Hij moet naar buiten, rennen en klauteren, maar ik moet erop aankunnen dat hij veilig is.'

We bleven bij de speeltoestellen staan en keken naar Edwin, die van balk naar balk slingerde.

'Het is maar voor een jaar,' zei ze. 'Volgend jaar september gaat hij naar school.'

'Nou, ik doe in mei herexamen, en dan ben ik vrij tot mijn studie begint.' Ik tikte tegen een stut van het klimrek. 'Even afkloppen.'

'En heb je ervaring in het werken met kinderen?'

Ik aarzelde. 'Een beetje. Ik heb vaak op de kinderen van de burens gepast. Ik vind kinderen leuk.' Ik verwachtte dat haar gezicht zou betrekken, dat ze zou uitroepen dat het niet voldoende was, maar ze keek naar Edwin alsof ze in gedachten al met iets anders bezig was.

'Kijk dan, Laura Silvey!' riep Edwin, die zich klaarmaakte om op zijn rug, met zijn hoofd naar beneden, van de glijbaan te roetsjen. Hij maakte een valse start, dus liep ik erheen om hem te helpen.

We wandelden verder door de tuin, en onder de bomen vertraagden we onze pas om niet op de gevallen pruimen te trappen. Het waren reine-claude's, vertelde Ruth, en er hingen er nog eens honderden aan de takken boven ons. Ruth en ik plukten er een aantal en gaven er een paar aan Edwin. Ze

waren volmaakt rijp, en we jubelden alle drie over de hemelse smaak. De pitten spuugden we in de struiken en we haalden een hand langs onze mond. De spanning in mijn maag begon te zakken.

Mijn eerste indruk van Ruth was dat ze beheerst en kalm was, met een afgemeten manier van bewegen en praten. In het begin was ik bang dat haar afstandelijkheid erop duidde dat ze me niet mocht, maar terwijl we het bochtige pad tussen de bomen door volgden, begon ik te vermoeden dat ze gewoon zo was, en ik merkte dat ik haar aardig begon te vinden. Ze leek te vergeten dat ze me aan de tand zou moeten voelen; ze klaagde goedmoedig toen er een spinnenweb in haar haar bleef hangen en ging voorzichtig om met de regenworm die Edwin haar aanbood. Ik wierp af en toe een korte zijdelingse blik op haar. Ze was vrij klein en tener, in lichamelijk opzicht mijn tegendeel. Ik vroeg me af of ze altijd zo bleek zag. Misschien kwam het door de lastige jaren waarover ze het had gehad.

Ze lieten me het hoge smeedijzeren hek in de achtermuur zien, maar we hadden geen tijd om naar het klif te gaan en de zee te zien.

‘De volgende keer,’ zei Ruth. Ik beantwoordde haar glimlach voordat ik goed en wel begreep wat die woorden betekenden, en toen smolt ook het laatste restje spanning in mijn buik weg.

Op de terugweg naar het huis maakten we een omweg langs de moestuin en de appelboomgaard, en Ruth stelde me voor aan de tuinman, Michael Harris, die met zijn dikke witte haar en verweerde huid de indruk wakte zijn hele leven buiten te hebben geleefd.

‘Meneer Harris is de opa van Joel,’ vertelde Edwin me.

‘Je bent langs zijn huis aan het laantje gekomen,’ zei Ruth. De man op leeftijd knikte naar me, en ik glimlachte terug. Voordat mam ruzie kreeg met mijn tante en ik niet meer naar haar toe mocht, had ik haar altijd graag geholpen in de tuin bij haar bungalowtje. Toen Michael de deur van de kas openschoof zodat Edwin een handvol door de zon verwarmde tomaten kon plukken, stak ik mijn hoofd door de opening om het aardse aroma van vochtige groene gewassen op te snuiven.

De grootste verrassing kwam tegen het eind van onze wandeling. Beschut door de achtermuur van het stallencomplex, omringd door verschoten houten vlonders en een lavendelhaag, lag daar een luisterrijk, turkooiskleurig betegeld zwembad. Het water flonkerde uitnodigend in de augustuszon.

‘Je bent een zwemster, hè?’ vroeg Ruth. ‘Hoewel de verwarming op zonne-energie niet veel uithaalt, vrees ik. Je moet een taaie zijn om ertegen te kunnen.’

Ik glimlachte. ‘Ik heb mezelf in een openluchtbad leren zwemmen toen ik tien was. Het was ijskoud, maar je went eraan.’

‘En zwem je nu wedstrijden?’

‘Dat deed ik, ja. Tot... mijn examens, de afgelopen maanden.’ Ik tuurde naar een enkel groen blad dat op het wateroppervlak dreef. ‘Ik vind het heerlijk.’

‘Ik ben er blij om,’ zei Ruth. ‘Ik heb het liefst iemand die goed kan zwemmen. Voor Edwins veiligheid, begrijp je?’

Ik keek naar het jongetje. ‘Wat denk je, Edwin? Denk je dat we dapper genoeg zijn om in koud water te zwemmen?’

Edwin deed een woeste dans om zijn enthousiasme voor het idee te laten blijken, en Ruth lachte.

‘Heb je nog vragen?’ vroeg ze me, en toen: ‘Heb je al ge-

luncht? Wij hebben gegeten voordat je kwam. Ga maar op het terras zitten, dan breng ik je een kop thee.'

De tuinstoelen waren groter dan mams bankstel thuis, stevige houten constructies met diepe kussens. Stenen plantenbakken liepen over van de oranje goudbloemen en blauwe lobelia's. Samen met de thee bracht Ruth een dienblad dat beladen was met vierkantjes chocoladetaart uit de koelkast, kaneelbroodjes en punten worteltaart met een dikke laag citroenglazuur. Edwin draafde naar zijn zandbak met een stuk chocoladetaart en Ruth schonk thee in.

'Ik was erg onder de indruk van de referenties van je school,' zei ze. 'Ik wil je de baan graag aanbieden, Laura. Ik hoop echt dat je ja zult zeggen. Ik denk dat Edwin en jij het uitstekend met elkaar zouden kunnen vinden.'

Ik hanteerde met mijn schotel. 'Ja, graag,' zei ik. 'Dank je wel. Dat is fantastisch.'

'Fijn,' zei ze. 'Kun je maandag over een week beginnen?'

Ik had mijn tweede stuk taart bijna op toen de rust in de tuin werd verstoord door geluiden die vanaf de voorkant van het huis aan kwamen zweven. Banden knerpten over het gravel en er sloeg een portier dicht. Ruth maakte een geluid in haar keel.

'De taxi van mijn moeder,' zei ze. Ze stond niet op. 'Op papier is dit haar huis, en ze houdt de boel graag in de gaten. Ze wilde je graag zien. Sorry.' Ze moest mijn gezicht hebben gezien, want ze vervolgde: 'O, wees maar niet bang, zo vaak komt ze niet. Ze komt één of twee keer per maand met de trein uit Londen hierheen. Maar goed, ze vindt je vast aanbiddelijk.'

'Oma!' Edwin stormde met uitgestoken armen op de vrouw af die het terras op kwam. Haar gladde, zwarte bob

was onberispelijk en haar witte blouse maagdelijk, maar ze liet haar handtas vallen, tilde het jochie op en drukte het lachend aan haar borst.

‘Hallo, schattebout van me.’

Ik ging staan en veegde wat taartkruimels van mijn schoot.

‘Moeder, dit is Laura Silveira,’ zei Ruth, die bleef zitten.

‘Laura, dit is Vera Blackwood, mijn moeder.’

Vera gaf me een stevige hand, en ik zette me schrap voor haar kritische blik in de verontrustende overtuiging dat die korte begroeting haar meer duidelijk had gemaakt over mijn persoonlijkheid en achtergrond dan Ruth na een gesprek van een uur had achterhaald. Ik vroeg me af of Vera het andere meisje had gezien dat bij Ruth op gesprek was geweest. Onwillekeurig nam ik Vera ook onderzoekend op terwijl ik me afvroeg hoe ze het vond om een huis als dit te bezitten en toch elders te wonen.

Vera’s indringende blik werd zachter toen ze glimlachte, en ze knikte toen ze mijn hand losliet. Ze wendde zich tot Ruth.

‘Sorry dat ik je sollicitatiegesprek onderbreek, schat. Lukt het?’

‘Ik heb Laura de baan aangeboden. Ze is ideaal.’

Vera’s glimlach werd breder. ‘Wat heerlijk. Ik ben heel blij je te ontmoeten, Laura. Edwin is onze trots en vreugde, en we willen hem heel graag gelukkig zien.’

Ruth sloot even vertwijfeld haar ogen en keek toen naar Edwin, die handstandjes oefende op het gazon.

‘Ruth?’ Vera monsterde haar dochter met haar hoofd schuin. ‘Je ziet er moe uit, schat. Hoe voel je je?’

Ruth zuchtte. ‘Toevallig heb ik een beetje hoofdpijn. Die zon maakt het er niet beter op. Ik denk dat ik maar even ga liggen, als je het niet erg vindt, Laura?’

‘Welnee,’ zei ik. ‘Natuurlijk niet.’

‘Ik ben heel blij dat je bij ons komt wonen.’ Ruth stond op en drukte een hand tegen haar voorhoofd. ‘Zeg maar wanneer je je spullen wilt komen brengen... Volgend weekend, misschien? Moeder belt wel een taxi om je naar het station terug te brengen als je zover bent.’

‘O, maar...’ Ze keken me allebei aan en ik zweeg en boog mijn hoofd. ‘Ik bedoel alleen maar, wat jammer dat die andere taxi net weg is. Had ik die maar genomen.’

De hitte steeg me naar de wangen. Ruth keek me niet-begrijpend aan, maar Vera wuifde mijn bezorgdheid met een vriendelijke glimlach weg.

‘Geen zorgen,’ zei ze. ‘Ruth, ga jij maar liggen, dan bel ik de taxi en houd ik Laura gezelschap tot hij er is.’

Edwin draafde achter hen aan het huis in, en ik bleef op het terras achter en waaierde mezelf koelte toe met een prentenboek dat op de tafel lag. Toen Vera terugkwam, had ze een karaf koude limonade bij zich, en ze stuurde Edwin met een ijslolly het gazon op zodat hij niet op de crèmekleurige kussens kon knoeien. Ze schonk me een glas in en stelde me een paar vragen over mijn school en mijn zwemploeg.

‘Ik ben heel blij dat Ruth je aardig vindt,’ zei ze. ‘Ze is soms iets te beschermend naar Edwin toe. Geen verrassing, na wat er met zijn broertje is gebeurd... Heeft ze het je verteld?’

Ik schudde mijn hoofd, met het glas aan mijn lippen.

Vera draaide aan de ringen om haar vingers. ‘Edwin had een tweelingbroertje. Hij is iets meer dan anderhalf jaar geleden gestorven. Door een ongeluk.’

De limonade bleef in mijn keel steken en ik kuchte. Ik drukte mijn hand tegen mijn mond en keek haar met grote ogen aan. ‘Nee.’

Ze deed haar ogen even dicht. ‘Het was vlak na hun tweede verjaardag. Ik vond dat je het moest weten. We missen hem allemaal verschrikkelijk, natuurlijk, maar Ruth heeft het er extra moeilijk mee gehad, want ze geeft zichzelf de schuld.’

Haar toon was nuchter. Ik wist niet wat ik moest zeggen.

‘Ruth kan soms een tikje... onvoorspelbaar zijn,’ vervolgde ze. ‘Ik hoop dat ze wat opknapt als jij hier eenmaal bent. Ze wil me hier niet te vaak hebben, en Dominic is doordeweeks in de stad voor zijn werk, natuurlijk. Het is best eenzaam voor haar. Al zegt ze dat ze het zo prettig vindt.’

Ik zag haar aan haar ringen draaien en spande me in om haar woorden te volgen terwijl ik alleen maar kon denken aan het gruwelijke feit dat Edwin zijn broertje was kwijtgeraakt.

Ze zweeg even om aandachtig naar mijn gezicht te kijken. ‘Ik denk dat je ideaal voor haar zult zijn.’

Edwin kwam het stokje van zijn ijslolly op tafel leggen en holde weer weg om kopje te duikelen op het gras.

‘Mijn nummer staat in de telefoonklapper op de haltafel, voor het geval je me ooit moet bellen,’ zei Vera. ‘Ha, daar is de taxi.’ Ze stond in een enkele, soepele beweging op. ‘Edwin, lieverd. Kom even gedag zeggen tegen Laura. Ze moet nu weg.’

Edwin gaf me een plakhandje en we liepen samen door de keuken en de hal naar de oprit. Vera hield haar portemonnee in haar uitgestoken hand.

‘Wanneer kom je terug, Laura Silvey?’ vroeg Edwin. Ik schraapte mijn keel, verjoeg Vera’s woorden uit mijn geest en concentreerde me op de ernstige blauwe ogen die naar me opkeken.

‘Zeg maar gewoon Laura, hoor,’ zei ik met een glimlach.

Ik keek naar Vera. ‘Als ik volgende week maandag begin...’

‘Zullen we het op zaterdag de zevende houden?’ zei ze. ‘Dan heb je tijd om je te installeren.’

‘Ja, prima.’ Ik gaf Edwin een snelle knuffel en stapte in de taxi terwijl Vera de chauffeur geld gaf.

‘Goede reis,’ riep ze toen we wegreden. Ik wuifde naar hen beiden en bleef zo lang mogelijk naar de goudkleurige bakstenen van het huis kijken. De reine-claude in mijn zak zou ik in de trein op weg naar huis oppeuzelen. Ik had iets meer dan een week om mijn spullen in te pakken en afscheid te nemen van mijn vriendinnen, van wie de meesten voor het eerst gingen werken of zelf aan het pakken waren voor de universiteit. Dan kon ik mijn oude Londense leven achter me laten, en in het jaar op Summerbourne duiken dat me toeschitterde. Ruth en Vera hadden allebei gezegd dat ik ideaal was voor de baan. Voor zover ik het kon bekijken, was de baan ideaal voor mij.